

РЕШЕНИЕ

№ 989

гр. София, 21.02.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 33 състав,
в публично заседание на 21.01.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Галин Несторов

при участието на секретаря Макрина Христова, като разгледа дело номер **3610** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на [чл. 145 – 178 от АПК](#) във връзка с чл. 65, във вр. с [чл. 46, ал. 5 от ЗОС](#).

Производството е образувано по жалба на Г. В. С., с адрес: [населено място], [жилищен адрес] срещу заповед № РД – 4805 – 4 от 18.03.2013 г. на кмета на Столична община - район "С.", с която на основание чл. 65 от Закона за общинската собственост, във вр. с 34 от НРУУРОЖТСО, е наредено изземването на общински жилищен имот, находящ се в [населено място], [жилищен адрес] /А. № 151/03.11.1997 г./ като владян без правно основание.

В жалбата си жалбоподателката твърди незаконосъобразност на оспорената заповед, понеже не е била уведомявана за образуване на производството и за издадената заповед за прекратяване на наемното правоотношение. Иска оспорената заповед да бъде отменена. Не претендира разноски.

Ответникът – кметът на СО – район "С." с придружително писмо изпраща административната преписка като не изразява становище по жалбата и не се представлява по делото.

По делото не са представени доказателства за това кога жалбоподателката е била уведомена за оспорената заповед, което е в тежест на административния орган, поради което съдът приема, че жалбата е подадена в срок, от страна адресат на акта,

срещу акт, който подлежи на съдебен контрол. В тази връзка настоящият състав намира, че жалбата е процесуално допустима.

Административният съд С. – град, II Отделение, 33 – и състав, обсъди събраните по делото доказателства, във връзка с доводите на страните като приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Със заповед за настаняване № РД – 0904 – 39 от 15.09.2006 г. на кмета на СО – район "С." жалбоподателката в това производство и семейството ѝ са настанени в посоченото в заповедта жилище на адрес: [населено място], [жилищен адрес]. Между страните не се спори, че въз основа на тази заповед е сключен договор за наем за наем на общинския жилищен имот от 15.09.2006 г., в който липсва определен срок.

С акт за общинска собственост № А. № 151/03.11.1997 г. жилището, предмет на оспорената заповед, е актувано като общинска собственост.

С писма от 23.01.2012 г. и 20.06.2012 г. жалбоподателката в това производство е следвало да бъде уведомена, че не е заплащала задълженията си за топлоенергия в размер на 1109,84 лв. като ѝ е даден срок до 06.07.2012 г. да погаси задълженията си. В писмото е предупредена, че при незаплащане на задълженията в посочения срок ще бъде предприета процедура за прекратяване на наемното ѝ правоотношение. Тези писма не са връчени редовно на жалбоподателката.

В последствие, отново, без същата да е уведомявана редовно за започване на производството по издаване на заповед за прекратяване на наемно правоотношение, е издадена заповед № РД-4805-3/11.02.2013 г. на кмета на СО – район "С.", с която е отменена заповед за настаняване № РД – 0904 – 39 от 15.09.2006 г. на кмета на СО – район "С." и е прекратен, сключеният въз основа на нея, договор за наем на жалбоподателката за общинско жилище, находящо се [населено място], [жилищен адрес]. Според настоящия състав на съда тази заповед не е редовно връчена на жалбоподателката. Това е така, понеже видно от приложените доказателства – отбелязване върху самия акт – на л. 11 от д. е посочено, че уведомление за издадената заповед е залепено на таблото на общината на основание [чл. 61, ал. 3 от АПК](#) и на адреса, без да се били налице основания за това на 18.02.2013 г. Подписали са се две длъжностни лица. [Разпоредбата на чл. 61, ал. 3 от АПК](#) дава възможност на административния орган да обяви акта по този начин, когато адреса на адресата на акта е неизвестен или същият не е намерен на посочения от него адрес. В конкретния случай адреса на жалбоподателката е известен, понеже тя живее в общинско жилище. По делото липсват доказателства същата да е търсена на адреса като и в самото отбелязване не е посочено, че същата не е открита на адреса. Съдът намира, че незаконосъобразно е приложена разпоредбата на [чл. 61, ал. 3 от АПК](#), понеже не са положени усилия жалбоподателката да бъде намерена на известния ѝ адрес в подходящо време като не са изпращани и съобщения по пощата. В този смисъл не е приложима втората предпоставка на чл. 61, ал. 3 от АПК, а именно лицето да не е намерено лицето на адреса. Дори да не е било намерено на адреса лицето, то следва да бъдат положени усилия за съобщаването на акта в подходящо време и при извършване на точно протоколиране на действието, посредством отразяване на точен

час на посещение на адреса и факта на неустановяване на лицето, процедура, която не е била изпълнена по отношение съобщаването на заповед № РД-4805-3/11.02.2013 г. на кмета на СО – район "С.". По тези съображения съдът намира, че същата не е влязла в законна сила, понеже срокът за оспорването ѝ не е започнал да тече към момента на издаване на процесната заповед и към настоящия момент.

Въз основа на горното е издадена оспорената в това производство заповед № РД – 4805 – 4 от 18.03.2013 г. на кмета на Столична община - район "С.", с която на основание чл. 65 от Закона за общинската собственост, във вр. с 34 от НРУУРОЖТСО, е наредено изземването на общински жилищен имот, находящ се в [населено място], [жилищен адрес] /А. № 151/03.11.1997 г./ като владян без правно основание.

Разгледана по същество жалбата е основателна по изложените следните съображения.

Съобразно задължението на съда по [чл. 168, ал. 1 от АПК](#) настоящият състав, счита, че следва да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по [чл. 146 от АПК](#).

Съгласно чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК същият следва да съдържа фактическите и правните основания за издаването му. Първите са необходим реквизит на акта и липсата им го опорочава съществено. Липсата на фактически основания представлява винаги съществено административнопроизводствено нарушение, водещо до отмяна на административния акт. Обратно, макар и да е административнопроизводствено нарушение, непосочването или погрешното посочване в акта на правното основание за издаването му не е съществено такова при условие, че актът съдържа фактическите основания за издаването си. В случая волята на органа относно упражненото от него право е ясна, а последващият контрол по приложението на закона спрямо посочените факти е изцяло допустим и възможен.

Процесната заповед е издадена от компетентен орган, съгласно чл. 65 от ЗОС.

Като правно основание за издаване на процесната заповед правилно е посочена разпоредбата на чл. 65, ал. 1 от ЗОС, във вр. с 34 от НРУУРОЖТСО.

В хода на производството по издаване на процесната заповед са допуснати нарушения на процесуалния закон като липсват и материалните предпоставки за издаването ѝ.

За да бъдат приети за съществени нарушенията на производствените правила би следвало, ако не бяха допуснати същите да се стигне до резултат, различен от крайния изход на спора. Жалбоподателката, предвид на подробно изложените по-горе съображения не е редовно уведомена за предстоящо издаване както на процесната заповед, така и на заповедта за прекратяване на наемните правоотношения, която е послужила за основание за издаването ѝ.

Съгласно чл. 65. (1) от ЗОС: „Общински имот, който се владее или държи без основание, не се използва по предназначение или необходимостта от него е отпаднала, се изземва въз основа на заповед на кмета на общината.”

Основен в производството е въпроса, дали са налице кумулативно предвидените предпоставки по чл. 65, ал. 1 от ЗОС. Безспорен по делото е факта, че имотът, предмет на заповедта представлява частна общинска собственост – налице е А.. Не е

налице другата законова предпоставка, изразяваща се в липсата на правно основание за владеење на имота. Към момента на издаване на процесната заповед не е налице влязла в сила заповед за прекратяване на наемното отношение, издадена на основание чл. 46, ал. 5 от ЗОС, предвид липсата на доказателства за редовно съобщаване на същата на жалбоподателката. В този смисъл, налице е действащ наемен договор, по силата на който жалбоподателката владее имота, предмет на заповедта. Същата, по тази причина е лишена от фактически основания за издаване, в нарушение на [чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК](#). Въпреки, че в административния акт да изложени фактическите основания за издаването му, същите не са налице, което е съществено нарушение на административно производствените правила.

По изложените съображения, настоящият състав намира, че оспорената в производството заповед е незаконосъобразна, издадена при допуснати съществени нарушения на административно производствените правила и при неправилното приложение на материалния закон и следва да бъде отменена.

Липсва искане за присъждане на разноски от жалбоподателката, поради което съдът не дължи произнасяне в тази посока.

Воден от горното и на основание [чл. 172, ал. 2 от АПК](#), съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Г. В. С., с адрес: [населено място], [жилищен адрес] срещу заповед № РД – 4805 – 4 от 18.03.2013 г. на кмета на Столична община - район "С.", с която на основание чл. 65 от Закона за общинската собственост, във вр. с 34 от НРУУРОЖТСО, е наредено изземването на общински жилищен имот, находящ се в [населено място], [жилищен адрес] /А. № 151/03.11.1997 г./ като владян без правно основание.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 дневен срок от съобщението му чрез Административен съд София – град пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: